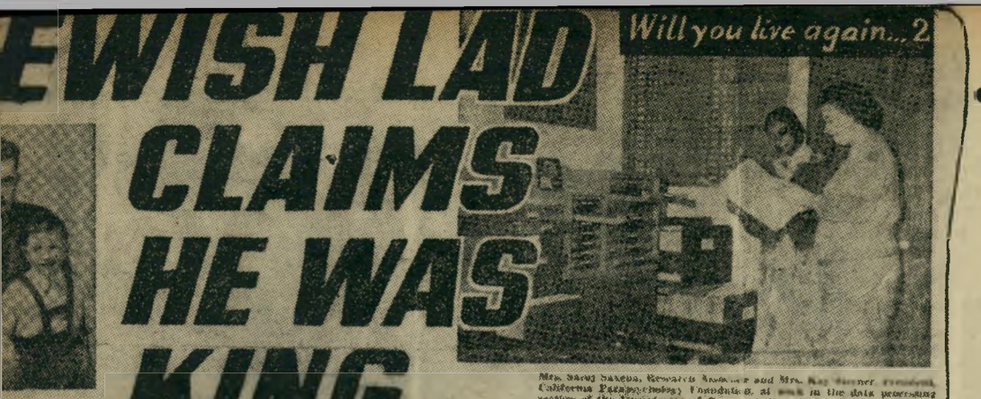

„דויד, מלך ישראל, חי וקיים!" שרים בד־בקות מזה דורות מאמינים וחופשיים כאחד. החודש התגלתה תגלית סנסאציונית: דויד, מלך ישראל, באמת חי וקיים. לא ממש, אומנם. הוא לא קם לתחייה מקיברו. אבל נשמתו, כך מסתבר, התגלגלה בגופו של ילד יהודי ירושלמי בן שש, בשם דויד מורים, בנו של רופא השיניים שמואל („סם") מורים. עוד לפני שלוש שנים, בהיות הילד בן שלוש, הוא החל לדבר בעברית עתיקה, אותה לא יכול היה לשמוע כיום, ולטעון כי הוא המלך דויד אשר מלך על ישראל לפני כ־3000 שנה.

א ם לא הובאה תגלית מרעישה זו לידיעת תושבי יש־ראל עד כה, הרי זה, כנראה, משום שהדבר נשמר ב־תחומם הבילעדי של העוסקים בפאראפסיכולוגיה — המדע העוסק באותן תופעות אנושיות שניתן להסבירן רק בנימו־קים על־טבעיים.

אלא שלאחרונה פורסם הסיפור על־ידי דמות יהודה בת־חום הפאראפסיכולוגיה הבינלאומית — הפרופסור ההודי ה.נ. באנרג'י, ראש המחלקה לפאראפסיכולוגיה באוניברסיטה של ראג'אסטאן. באנרג'י, שלדברי העיתונות ההודית הוזמן על־ידי משטרת לוס־אנג'לס כדי לערוך שורה של ניסויים על סירחאן סירחאן — רוצחו של המועמד לנשיאות רוברט קנדי — בחר לפרסם את הגילוי המרעיש דווקא בעיתון ההודי בשפה האנגלית, בליץ, המופיע בבומבי.

★ ★ ★

„ד"סיפור התחיל כך," מספר הפרופסור באנרג'י. **„ד"**הד"ר שמואל מוריס עבד במרפאתו הירושלמית כש־יום אחד הופיעה שם אשתו, עדנה, כשבפיה בקשה לקבוע ראיון עם פסיכולוג המטפל בילדים.

„אני מודאגת מבננו, דויד," אמרה עדנה לבעלה. „הילד אינו מדבר עוד בצורה נורמאלית. הוא נכנס לטראנס וממל־מל מילים חסרות־מובן. הוא מדבר בצורה נורמאלית עם ילדים אחרים ואף איתך, כשאתה חוזר הביתה. לכן אני סבורה שהוא עושה זאת כדי להקניטני. בוא ניקח אותו למומחה, לפני שיהיה לנו בן מופרע."

כשחזר הביתה גילה הד"ר מוריס את בנו בן השלוש בונה על הריצפה מיבנה מקוביות אבן ועץ. המיבנה נראה מוכר למוריס: זו היתה תבנית מוקטנת של בית־המיקדש.

האב ראה ציור של דגם זה, שצוייר על־ידי ארכיאולוגים, בעת ביקורו במוזיאון ישראל. אבל בנו דויד לא ראה מעולם את הציור. רופא־השיניים רכן אל בנו ושאלו: „מה אתה בונה כאן? תחנת רכבת?"

דויד הקטן השיב לו מבט מרוכז בעיניו הכחולות. זרם של מילים שטף מבין שפתיו. באוזני האב נשמעו המילים כגיבוב חסר־משמעות — מלבד מילה אחת: היכל.

„את הטיים־רקורדר, מהר!" ציווה הד"ר מוריס. המכשיר הובא — והאב הקליט את הגיבוב המוזר שהשמיע בנו.

הד"ר מוריס לקח את הסרט המוקלט למוזיאון ישראל, אל ידידו החתיק, הד"ר צבי הרמן, מומחה לכיתבי־יד עתי־קים. הד"ר הרמן התמחה בפיענוח הכתב העברי הקדום שנתגלה במקומות שונים על־ידי ארכיאולוגים. „הקשב לזה," אמר מוריס — והשמיע להרמן את הסרט המוקלט.

„זה נשמע כמו עברית קדומה," אמר הרמן. „מרבית המילים דומות לאלו בהן משתמשים בעברית החדשה. אבל ההטעמה, הדקדוק וההדגשה — שונים בתכלית. הנה מה שאומר הקול: „זהו המלך המדבר אל עמו! לכו בעיקבותי ואני אובילכם אל התהילה!"

★ ★ ★

„א יפה הקיטע את זה?" שאל הרמן את מוריס, שלא גילה לו עדיין שהקול שייך לבנו. „זה נשמע כקולו של שחקן מיקצועי, העורך חזרה לקראת מחזה. הדברים הם דברי המלך דויד כנגד אלה שהתנגדו לבניין המיקדש בירושלים. זה באמת נושא טוב למחזה. אבל לא היה לי מושג שמישהו בארץ מסוגל לכתוב בעברית כה קדומה."

„זהו בני!" אמר מוריס כשהוא צונח בתדהמה אל כיסא.

„שמואל," אמר הרמן, „האם אתה חש ברע?" הוא מיהר להושיט למוריס כוס מים. „אתה לא מתכוון ברצינות?"

וזאת היתה התחלת הסיפור. הד"ר מוריס פנה לפרופסור אפרים אורבך — פסיכולוג יהודי — והוא, יחד עם צבי הרמן, בדקו את דויד מוריס הקטן.

מסקנתם היתה — שהילד מתנהג באופן נורמאלי, כמו כל הילדים בני גילו, כאשר חלונות החדר סגורים. אולם כאשר היו החלונות פתוחים הוא נכנס לטראנס מוזר. הדבר אירע בייחוד כשהרוח נושבת בחוזקה.

בבודקם את ורמי־האחיר על גבי מפה, הגיעו השניים למסקנה, שביתו של הד"ר מוריס ברחביה שוכן מדרום־מערב להר המוריה, עליו ניצב בזמנו המיקדש. אנשי־המדע אספו את העובדות — אולם לא הסיקו מהן כל מסקנות.

„תשמע שמואל," אמר לבסוף הרמן לד"ר מוריס, „אם נפרסם את כל הענייו, יתחוללו שלושה דברים: אתה ואני נסתג כטיפשים — ואולי אף יכלאו אותנו לשם בדיקה פסיכיאטרית; את הבן שלך יקחו למוסד לילדים מפגרים; ואשתך תותקף דיכאון נפשי."

לדברי הפרופסור באנרג'י סירבו חוגי היהדות הדתיים לנקוט עמדה בפרשה המוזרה. הרב יהודיה כהן, בן ה־67, מבית־הדין הרבני העליון אמר: „איננו יכולים לקבוע דבר. האמונה היהודית מבוססת על התאוריה שדויד המלך הוא המשיח. כשיחזור אלינו — תיפול מלכות־שדי. אבל אם דויד מוריס אינו המשיח הוא גם אינו יכול להיות המלך דויד — אלא אם כן מאמין מישהו בתחיית המתים."

הוריו של דויד אינם יהודים מאמינים. אמר אביו, הד"ר שמואל מוריס: „אינני מאמין בעל־טיבעי. אינני יודע מה לומר על המיקרה של בני. זאת בשבילי חידה."

★ ★ ★

ע ד כאן סיפורו של הפרופסור ההודי באנרג'י — כפי שפורסם בעיתון ההודי בליץ, כתב־עת סנסאציוני בשפה האנגלית, שעורכו ידוע בעמדתו האנטי־ישראלית.

באנרג'י פירסם את רשימתו כחלק מסידרת־מאמרים שנו־עדה לחזק — בעזרת הדגמות — אמונת גילגול־הנשמות. לדעתו, מיקרהו של דויד מוריס הוא דוגמה בולטת כיצד נשמת־אדם שנפטר לפני 3000 שנה מתגלגלת בגוף אדם החי בימינו.

ישנו רק פרט אחד קטן ובלתי־חשוב, אולי, העלול למנוע בעד דויד מוריס מליהפך למשיח צידקנו: כל הסיפור מאל"ף עד ת"ו, אינו נכון. הוא פשוט — מצוץ מהאצבע.

דויד מוריס אינו קיים בכלל, כשם שאביו אינו קיים. במוזיאון ישראל אין איש־מדע בשם ד"ר צבי הרמן וברב־נות הראשית לא היה רב בשם ידידיה כהן. בירושלים חי, אומנם, הפרופסור אפרים אורבך — אולם הוא בכלל אינו פסיכולוג אלא פרופסור למדעי היהדות.

כאשר נשאל הפרופסור אורבך לאמיתות הסיפור ולקשר שלו אל אדם בשם מוריס השיב: „לא חזיתי; לא ראיתי; לא שמעתי ולא חלמתי. זה נשמע לי מוזר."

כיצד בכל זאת המציא פרופסור הודי מופיר, הנחשב לאיש־מדע רציני, סיפור־בדים דימיוני כזה?

את התעלומה יכול היה לפתור רק איש אחד בישראל: הד"ר חיים ברנט — אף הוא רופא־שיניים — המכהן כראש האגודה הפאראפסיכולוגית בישראל. לד"ר ברנט לא נשמע הסיפור חדש. לפני זמן־מה פנה אליו הפרופסור סטיבנסון, פאראפסיכולוג אמריקאי יהודי, וביקש ממנו לב־דוק את אותו הסיפור עצמו. סטיבנסון מסר לברנט את אותן העובדות והשמות המופיעים ברשימתו של באנרג'י. חקירותיו של ברנט העלו את אותה תוצאה אשר הועלתה בחקירת העולם הזה: לא קיים איש בשם שמואל מוריס.

הסיפור פורסם תחילה בירחון אמריקאי בשם פיט („גורל"). איזה כתב ישראלי חמד לו לצון, פיברק סיפור דימיוני אותו שלח לעיתון האמריקאי — בצירוף תמונות שאינן נוגעות לעניין. אל־תוך הסיפור שילב שמות של אנ־שים ידועים — כשמו של הפרופסור אפרים אורבך או של הד"ר צבי הרמן, מי שהיה שגריר ישראל בוואשינגטון.

נראה שטופס של פיט התגלגל לידי באנרג'י — והוא הסתמך על הבדותה כעל עובדה שתחזק את התיאוריות שלו על גילגול־הנשמות.

אך נשמתו של המלך דויד ממשיכה, בינתיים, לשכון בשלווה בקיבריו של מלך ישראל. עדיין אין שום סיבה להכין את החמור הלבן שיידרש, עם בואו של המשיח.

ההוכחה המדעית

כותרת־הענק שחת־פרסמה בע"תון ה־הודי בשפה האנגלית בליץ, בה מכריז הפרופסור לפארא־פסיכולוגיה, באנרג'י, על גילגול־נשמתו של דויד המלך, ב־גופו של ילד יהודי מירושלים. התמונה משמאל היא תמונתם של הילד דויד ואביו — רופא־השיניים שמואל מוריס.

דויד המלך התגלה בהודו

דויד של מיכאל אנג'לו